Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і **Адміністрация:** улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 в ц. к. Старостввах на провінциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Рада державна — Вісти з Турєччини. — З полудневої Африки).

Вчерашне засїдане палати послів розпочало ся о $11\frac{1}{2}$ год. перед полуднем. Президент повідомив о вислїдї послїдних виборів до комісий. Відтак поставлено кілька наглих внесень. Коли ческий посол Шілєни мотивував своє нагле внесенє по чески, заявив п. Дідушицкий, що Коло польске буде голосувати против наглости всїх внесень, аби в той спосіб зробити парлямент спосібним до працї. Еленбоґен заявив що социялїсти будуть голосувати за наглостию. В часї єго промови перебивав др. Люеґер, в наслїдок чого прийшло до острих перепалок між социялїстами а антисемітами. По довшій дискусиї відкинено наглячність внесеня Шілєного. Відтак пос. Штайн виступив з докорами против прокураторів за конфіскованє часописий і против судиїв взагалї. В оборонї судиїв виступив міністер судівництва бар. Спенс-Боден. Бесїдник каже, що австрийскі судиї забезпеченї від всякого впливу з гори і належалоби би лише бажати, аби й з долини не було натиску на стан судейский. По промові посла Шайхера, котрий відпирав напасти Шенерериянцїв на католицке духовеньство в звістній інтерпеляциї і пос. Вольфа, що поставив внесенє аби завтра відкрити дискусию над нинїшною заявою міністра судівництва, відбули ся ще вибори до комісий і президент закрив засїдане, котре нїчого не ухвалило. Слїдуюче нинї.

Від кількох днів надходять з Константинополя обурюючі поголоски. Між иншими доносять, що міністер рільництва Селим Мельгаме, що мав спір з всемогучим редактором двірского орґану „Сервет“ Таґіром беєм, пропав без вісти. Дальше доносять, немов би найдено слїд заговору, що мав на цїли висадити у воздух будинок Отоманьского банку і немов би в єго пивницях найдено бомби, підложенї висланниками революцийного комітету македоньских Болгар. В дїйстности відкрито лише підземний хідник, що вів з пивницї сусїдного дому до мурів банкового будинку. Поки що не можна знати, чи був намір дїйстно висадити банк у воздух, чи лиш які злодїї хотїли банк обікрасти. — В Солуни, як звістно арештовано кільканайцять знатнїйших Болгар, підозріних о участь в заговорах македоньского революцийного комітету. Султан мав вислати до Солуна свого адютанта Туркана пашу, котрий має проводити в воєнним трибуналї, який буде судити директора болгарскої школи в Калькачи, підозріного о зраду державну.

Виправа Бурів до КапляндУ не удала ся. Лише тій обставинї, що води ріки Оранж опали і що в наслїдок того могли Бури вернути до Оранії, завдячують они, що взагалї вийшли цїло з погрому. Відділ Девета розсїяний; єго виправа скінчила ся на нїчім, а сам Девет вихопившись настигаючим на него з усїх сторін ворогам, ледве з житем утїк перепливши в лодцї ріку Оранж. З відділу Девета, що числив недавно 1500 людий лишило ся ледве 300. — Натомісць льорд Метуен разом з своїм відділом в Трансвали був недавно під Клеркcдорп в великій небезпечности; положенє анґлїйского ґенерала було майже безвихідне. З тої біди видобув єго аж Кіченер, що прибув в сам час з поїздами панцирними, з Йоганнесбурґа до Клеркедорпу. Відділ Бурів, що бив ся з Метуеном, числив до 1500 людий під командою ґен. Ліхтенбурґа і Де Віллєра. Борба тревала шість годин і страти в людях по обох сторонах були значні. Вправдї льорд Кіченер представив в своїй депеші борбу під Клеркcдорпом як побіду Метуена, але єго слова надто загальнї і депеша цїлком не говорить, як то стало ся і де суть тепер ті побиті Бури. З другоїж сторони то певна річ, що Метуен по своїй мнимій побідї уступив з своїм відділом на цїлій лїнії і що Кіченер поспішив єму чим скорше на поміч.

Новинки.

Львів дня 27-го лютого 1901.

— **Є. Е. п. Намістник** гр. Лев Пінїньский виїхав вчера блискавичним поїздом на кілька днїв до Відня.

— **Стипендиї.** Ц. к. Намістництво надало опорожненї стипендиї з фонду наукового, призна-

28)

ФІРМА ДЖІРДЛЬСТОН

(З анґлїйского — Конана Дойлї).

(Дальше).

Кеті чула, як она почервонїла ся, коли нараз розмова туди звернула ся.

— Не виджу нїякої причини, задля котрої Ваш син мав би тим журити ся.

— Тим журити ся! Хибаж ти слїпа, що не видиш, що єму навіть то місце миле, де твоя нога станула? Він аж помарнїв і малощо не розхорує ся від того, що в послїдних днях тебе не видїв, та побоює ся, чи тебе чим не обидив.

— Змилуйте ся! — відозвала ся Кеті живо, — скажіть єму, нехай думає о кім иншім. То було би лиш для нас обоє дуже прикрим, як би він опирав ся при своїм. То не може довести до нїчого.

— Та чомуж нї? — Чому би —

— Не говорім о тім — відповіла она пристрастно. — Таже то лиш погадати вже страшно. Я не можу того знести, щоби о тім говорити.

— Алеж длячого, моя люба, длячого? Ти дїйстно якась роздразнена. Езра має свої хиби, але котрий мужчина їх не має. Він коли був молодший, то трохи шалїв, але тепер готов стати знаменитим купцем. Вір менї, що хоч і як він молодий, то все-таки мало єсть імен, котрі би на біржи мали таке значінє, як єго. В Африцї повів він таки чудно інтереси фірми. З него вже тепер богач, а коли ще поживе, то ще більше розбогатіє. Не виджу нїякої причини, длячого би ти так дуже могла мати відразу до него. Що до єго поверховности, то мусиш сама признати, що він може дорівнати кождому молодому мужчинї в Льондонї.

— Я не хочу вже більше о тім говорити, анї навіть думати о тім — сказала Кеті. — Я таки так вже рішучо собі постановила, коли кажу, що не віддам ся, а вже нїколи за него.

— Я переконаний, що ти з часом будеш инакше думати — сказав на то єї опікун, погладивши єї нїжно по єї темнім волосю. — Від часу, як твій батько віддав тебе менї в опіку, я стеріг тебе як мого ока; не спав не одну ніч а лиш роздумував о твоїй будучности, і старав ся так все повести, щоби забезпечити тобі твоє щастє. Чейже тепер не давав би я тобі злої ради, і не напирав би тебе до чогось такого, що зробило би тебе нещасливою. Хибаж можеш хоч трошки жалувати ся на моє поступованє з тобою?

— Ви були завсїгди щирі для мене — сказала Кеті і зітхнула.

— А ти так менї за то відплачуєш ся! Ти розірвеш серце мому синови, а тим і менї самому. Він у мене одинак, а як би єму щось стало ся, то кажу тобі, що моя сива голова лягла би із гризоти в могилу. В твоїй силї єсть довести до того, або зробити мене щасливим на старі лїта, в тій гадцї, що мій син взяв собі добру жінку, і осягнув то, чого єго душа бажала, до чого єго серце привязало ся.

— Ох, не можу, не можу. Дайте всему спокій.

— Подумай над тим — сказав старик. — Розважи собі все зі всїх боків. Не забувай на то, що любовю честного чоловіка не годить ся так легко покидати ся. Я розуміє ся, журю ся тим, бо моє і єго щастє завнсять від твого рішеня.

Джон Джірдльстон був сею розмовою досить вдоволений. Єму здавало ся, як колиб єго вихованка остаточно таки не зовсїм рішучий ставила опір, і гадав, що єго слова зробили на ню вражінє, котре при відповіднім поступованю буде можна ще збільшити.

— Лиши їй тепер трохи часу — радив він свому синови. — Менї здає ся, що она надумає ся, лиш мусимо з нею обходити ся як потреба.

— Коби я міг дістати гроші без неї, то для мене було би лїпше — сказав Езра і закляв.

— А для неї також — докинув Джон Джірдльстон, і усьміхнув ся.

25.

Одного дня сидїв майор Клюттербук при вікнї у своїй малій комнатї, та курив папіроса і попивав вино, як то робив бувало, коли єму трохи лїпше вело ся. Підчас тої приятної роботи глянув він случайно почерез улицю і побачив малу обвідку з темного волося і двоє ще темнїйших очий, котрі зпоза заслони у вікнї напроти него єму придивляли ся. Майора заінтересувала ся поява, і він встав, щоби їй лїпше придивити ся, але ах! заким ще міг

чені для молодіжи руської народности річно по 210 К. почавши від 1900/901 року шкільного слухачеви III. року прав Алексееви Пласкачеви і слухачам II. року фільософії Теодорови Примакови і Николаеви Мельникови.

— **Впреосьв. Митрополит,** бажаючи пізнати відносини духовної семинариї, явив ся там передвчера пополудни, а відправивши молебен, промовив до питомців, заявляючи, що канонічну візитацию своєї епархії зачне від духовної семинариї, і зараз відбув конференцию з настоятелями. Як на конференциї так і в промові до питомців, сказав архієрей, що від тепер буде щоденно являти ся в семинариї і переслухає поодиноко кождого питомця, аби довідатись подрібно про стан заведеня, а опісля на тій підставі приступити до заведеня улїпшень в семинарских відносинах.

— **З перемиской епархії.** Речинець до ординациї назначений на день 12 н. ст. марта с. р.; подання треба вносити до 6 марта с. р. — Відзнаки крилошаньскі одержав о. Йоан Мерена парох в Дошни. — Презенти одержали оо.: Петро Каламунецкий на Радоцину, Вас. Адриянович на Сушицю велику. — О. Мир. Черлюнчакевич, парох в Баници, одержав признане і похвалу за ревну і совістну науку релїгії молодежи шкільної.

— **Огонь в перемиській „Бесїдї“.** Дня 23-го с. м. над раном вибух в Перемишли в рускім товаристві „Бесїда“ огонь. Займив ся він в біблїотецї і жертвою его впали дві шафи книжок, кілька столиків до гри і богато дрібнїйших предметів. Шкоду на разї годї оцінити. В одній шафі находило ся кільканайцять гульденів готівкою; гроші стопили ся в одну масу. Причина пожежи незвістна, імовірно неосторожність. Щасте, що огонь скоро погашено, бо в сусїдній комнатї містить ся позичкове товариство „Віра“ і всї акти того товариства.

— **Основанє малої духовної семинариї** для львівскої архієпархії вже порішено. Митрополит Шептицкий удержує вже на свій рахунок пять учеників з народних шкіл і ті кандидати становлять неначе завязок малої семинариї. По шкільних фериях ті ученики, переважно селяньскі дїти, впишуть ся до шкіл середних.

— **Вовки в Рогатинщинї** — як пишуть до „Дїла“ — заходять собі навіть до самого Рогатина, так що уряд громадский велїв вибубнити по містї, щоби мешканців остерегти перед непрошеними гістьми. Оногди, з четверга на пятницю, влїз собі вовчиско до стайнї войскової, але сьміліcть свою переплатив житєм, бо конї, почувши вовка, почали страшно скакати і рвати, надбігли вояки і вовка шаблями зарубали. По селах волочать ся вовки а навіть ходить чутка, що на дорозї до Перемишлян мали пожерти якогось чоловіка.

— **Величезні снїги** засипали цїле північне побереже Чорного моря. В Одесї лежить снїг на 2 ліктї високо. Комунїкация зелїзнича перервана. Для подорожних, котрі сидять в задержаних метелицею поїздах, повисилано поживу. На зелїзничім шляху працює 10.000 робітників над відкиненєм снїгу. Поїзди не будуть могли скорше ходити як 28 лютого.

— **Самоубийство.** Дня 25-го с. м. застрілив ся у Львові в готели Брістоль, офіциял войскових магазинів Оскар Шмід. Причиною самоубийства була розпука по смерти жени.

— **Пригоди на провінциї.** Сими днями повісила ся в Більчи, повіта борщівского, 20-лїтна селянка Евдокія Кищук. Причиною самоубийства була божевільність. З Рави рускої пишуть: Дня 18-го с. м. 30-лїтний селянин Василь Палюпок з Вербицї несучи в лїсї клец на плечах, посовгнув ся на ледї і убив ся на місци. — Софія Береза, наймичка у дворі в Баличах, мостиского повіта, породивши дня 13 с. м. дитину задушила єї і закопала. Зьвірску матїр арештовано і відставлено до суду в Мостисках. — З Городка доносять: Дня 21 с. м. переїхав зелїзничий поїзд між Минаною а Каменобродом селянина Дмитра Зелїзного з Повітна, городецкого повіта. Причиною нещастя була неосторожність самого Зелїзного.

— **Смерть від морозу.** В Бабинї коло Самбора дня 9 с. м. найдено в поли тамошного господаря Івана Ґудзана замерзлого і ледве з признаками житя. Коли Ґудзана занесено до дому, помер там за кілька годин. Він повертав з весїля і блукаючи по поли, упав з умученя і так єго найдено. Осиротив жену і четверо дїтий.

— **Померли:** О. Юліян Красицкий, вислужений декан і парох в Саджавцї, дня 24-го с. м в 75-ім роцї житя, а 53-ім сьвященьства; — о. Михайло Новосадловский, парох в Жабчи мурованім, деканата белзкого в 74-ім роцї житя, а 46-ім сьвященьства; — Іван Дубас, окінчений богослов, дня 25-го с. м. в 28-ім роцї житя; — Доминика з Яновских Комарницка, вдова по сьвященику, в Вербіжи, в 84-ім роцї житя.

Господарство, промисл, торговля, ґиґієна і вихованє.

Ради господарскі.

Не треба довбеньки, коли хто знає коли плуга ужити. (Прочитайте собі в низу, коли пора орати).

— Найперша робота коло рілї з весною. Весна вже за плечима; кілька теплих днів а снїг злїзе і поля почорніють ся. Орати ще годї, бо земля ще занадто вогка, а оранє вогкої рілї замість єї поправити, може лиш погіршити. Але як-раз в ту пору, коли годї ще витягати плуг із зимового сховку, жде господаря важна робота, котру він повинен совістно виконати, коли хоче мати добрий пожиток із свого ґрунту. Такою роботою есть передовсїм осушуванє рілї. Буває дуже часто з весною, що скоро снїг зачне таяти, вода з него не то по кілька днів, але й цїлими тиждням стоїть на полях. Коли то случайно засїяні місця, то збіже на них вимакає; коли же не засїяні, то робота на них дуже припізняє ся, бо треба довго чекати, щоби вода сама від себе щезла, і ріля обісхла та огріла ся. В такім случаю найлїпше воду завчасу спустити. До того вистануть звичайні не глубокі рівцї, зроблені рискалем або лопатою. Але воду з поля не добре спускати до рова при гостинци, лиш коли можна спустити на сіножать в долинцї. Вода стікаюча з поля забирає з собою иноді богато землї, оже шкода тої землї, і лїпше хиба пустити на сіножать або пасовиско. Мокрі поля треба осушувати в той спосіб, що копає ся на них глубші рови в тім напрямі, куди вода найлїпше спадає. Длятого треба на веснї, коли по снїгах робить ся вода, уважати добре на то, куди їде єї спад, щоби опісля можна надати ровам як найлїпший спад. Де поле ровне і води не можна спустити в нїяку сторону, там треба в найнизшім місци викопати яму, щоби вода до неї стікала. Вода тогди нераз попід землю лїпше стече, як би верх неї. Другою роботою есть зарівнуванє і засипуванє водомий, та взагалї зарівнуванє поля. До зарівнуваня можна собі зробити велику і широку лопату, котру

піднести склянку до неї, она щезла. Він ще довго дивив ся безупинно в то само місце, викурив що найменше якої пів десятки папіросів, а крім того випідив й останок вина з фляшки; але хоч єму здавало ся, що в темній глубинї видить, як пересувають ся сукнї то сюди, то туди, то таки не міг добачити нїчого виразного.

На другий день був старий вояк знов на своїм становищи на тім самім місци а в нагороду за то показало ся двоє очий і то дуже пустотливих та небезпечних очий, що виглядали із сьвіжого і зовсїм не поганого лиця. Властителька тої припади розглядала ся дуже уважно горі улицею і так само дивила ся долї улицею, а по тім рішила ся глянути почерез улицю і пїби зжахнула ся, коли побачила заживного панка середних лїт з червоним лицем, котрий з виразом запаленого подиву споглядав на ню. Она так була налякала ся, що борзенько сховала ся по за заслонами, а майор став вже побоювати ся, що єї вже не побачить. Але на щасте показало ся незадовго, що переляк тої дами не був так великий, бо за яких пять мінут була знов при віквї, звідки єї очи споглядали знову на ясніюче лице і високу стать майора, котрий запяв був театральну поставу, чому, що правда, перешкаджав той факт, що він був убраний в червоний шляфрок. Сим разом очи єї споглядали трохи довше, як перед тим, а на єї лици проявив ся як би слїд якогось усьміху. Майор на то усьміхнув ся і уклонив ся, а она усьміхнула ся знову, при чім показала два рядки біленьких зубів. Вже не знати, що майор по тім зробив, досить що єго сусїдка зробила всему конець і щезла та вже більше не показала ся.

Він тимчасом був дуже вдоволений і сьміяв ся довго сам до себе, коли убирав ся в свій довгий сурдут до виходу і припинав білий як снїг ковнїр, заким вибрав ся до свого клюбу.

Через цїлий день згадка на ту малу подію не давала єму спокою. Так був розсїяний, що в клюбі дїйстно загpав тринайцятим козиром на довгий ряд свого противника і так програв — то був перший і послїдний раз, що він зле заграв. Розповів все Бавмзерови, коли вернув.

— Алеж бо й красна, дїдьча баба, хто би й не була — казав він, коли сидїли разом, заким полягали спати. — На сьвятого Юрия! Така красна, якої я вже давно не видїв.

— То вдовиця — сказав Німець — вдовиця по якімсь інжинері.

— Вдовиця? Чи знаєш ще щось про ню? Як она називає ся, звідки она?

— Я довідав ся від покоївки, що в тих комнатах по тамтім боцї мешкає якась вдовиця. Она мешкає у панї Моррізоп а то вікно то від єї комнати. Як она називає ся, я не чув а може й забув.

— Але бо й правда! — сказав майор — у неї такі очи, що могла би ними прошибнути чоловіка, а стать як у Юнони.

— Впрочім їй вже певно яких сорок — запримітив Бавмзер.

— Ну, а хоч би й сорок, мій молодче, то я таки тобі кажу, що сорок лїт у женщини, то єї найкрасший вік. Коби ти єї був у вікнї видїв, то она би була тебе таки відразу очарувала. Оттак стояла і так споглядала то горі то долї улицею. — При тім старав ся майор надати своїм войсковим чертам лиця вираз на єго погляд невинний і притягаючий. — Наконець подивила ся в сю сторону і побачила мене та й зараз спустила свої повіки як би кляпи від слїпої лїхтарнї. Відтак почервонїла ся і ще лиш крадькома споглядала на мене з поза заслон. Алеж має двоє слїпів як зірки.

— То дуже добре — сказав на то Німець підбасовуючи єму.

— Ах, мій молодче, двайцять лїт тому назад, коли я ще в грудех мав сорок цалїв а в поясї трийцять і три, то варто було подивити ся на мене хоч і два рази. Бігме, аж коли чоловік постаріє ся і осамотїє, то видить, який з него був дурак, що не скористав лїпше з часу, коли мав нагоду до того.

— Мій Боже — відозвав ся Бавмзер. — Та чей не можеш тим сказати, що ти би оженив ся, як би до того була нагода?

— Не знаю — відповів майор задуманий.

— Женщинам не можна вірити — сказав на то Німець і засумував ся. — Я знав одну дївчину в своїй вітчинї, доньку властителя готелю, і ми обоє були заручені та хотіли побрати ся. Кароль Ґаґельштайн був у мене найлїпшим чоловіком, як то у вас кажуть. З Кароля був дуже хороший мужчина і я посилав єго нераз з всїлякими малими дарунками до моєї нареченої, бо я сам немав часу їх носити. Він був красший як я з моєю рудою бородою і так незадовго она залюбила ся в нїм, а він в нїй. Аж наконець в день перед весїлєм поїхала она пароходом до Франкфурта, а він також туди зелїзницею. В містї зійшли ся та й побрали ся.

— А ти що тогди зробив? — спитав майор зацікавлений.

— От, найбільшу дурницю яка може бути. Я поїхав за ним з одним приятелем, а коли ми їх здогонили я не показав ся перед нею, лиш казав єго викликати з готелю і визвав єго на поєдинок. То була глупота. Я повинен був єго обидити, а тогди був би він мусїв мене визвати і я міг би був вибирати оружиє. А так він вибрав шпаду, бо знав, що я в тій був

може й кінь тягнути. Тота лопата виглядає так, як би велика, отверта скриня, котра своїм сподом суне ся по земли, а з обох боків має високі дошки. Така лопата своїм передом, окованим бляхою, згортає на себе землю з висших місць, і еї запомочию двох держаків з заду перевертає ся на низшім місци, і так висипає ся згорнену землю, котру відтак розгортує ся рівномірно на всі боки. Третою роботою єсть визбируванє камінця з поля або таки руками, або запомочию ручних або й кінних грабель. Велике камінє можна иноді ужити дома до будівлї або до виложеня ним подвіря. — Четвертою роботою єсть вичищуванє ровів коло поля і сїножатий, через що поля тим лекше і борше осушать ся, бо вода буде мала куди стїкати. — Наконець треба очищувати сїножата, стягати з них мох і розгортати кертовинє.

— Коли орати? Практик каже, що тогди, коли земля підосхне а то значить, коли земля анї не за суха анї не за вогка, лиш має в собі тілько вогкости, що легко розпадає ся і плуг в ню легко входить а она не липне до плуга і не утрудняє роботи. Такий стан землї мусить кождий господар на своїм ґрунтї вимїркувати, бо точно его означити годї. Можуть бути й два ґрунти побіч себе а не добре було би на обох рівночасно орати, бо один може бути добрий до ораня а другий ще нї. Де земля глиниста або глинковата а треба сїяти яре збіжє, там треба на то уважати, щоби не орати в мокрім. Скорше можна би орати в мокрім на піскуватих ґрунтах. Коли ґрунт вогкий то скиби злипають ся і творять груду, котру нераз аж трудно розбити. Буває нераз так, що господар з весни замість иншої роботи бере разом з челядию або ще й наймає робітника, довбеньку в руки та іде груду розбивати па поли. То бачите, наслїдки ораня вогкої землї: Тратить ся дорогий час, тратить ся дорогу силу, робить ся собі видатки, без котрих можна би обійти ся і опізняє ся роботу та засів, котрий і без того вже в лихо обробленім ґрунтї мало принесе хісна. А так буває дуже часто в многих сторонах нашого краю, не кажемо вже у селян але навіть і по дворах. — На піскуватих ґрунтах треба на то уважати, щоби оранем у вогкім ґрунтї не за падто і не за скоро его висушити, що також не добре. Наконець і на то треба памятати, що плуг із мокрого ґрунту не легко витягає буряни, отже таке поле легко зарастає бурянами.

Всячина господарска.

— Добрий лїк на душний кашель або коклюш: Розпустити в склянцї води ложочку доброго меду патоки і пустити до того кілька капель цитринового соку. Той напиток нехай трохи простигне а недужий нехай его відразу випє. То треба через кілька днїв робити, а коклюш щезне. Лиш трета уважати, щоби не пити „о скілько можна горячим“, бо тогди замість, щоби стало лекше ще погіршить ся.

— Як зробити цератове полотно, котре дасть ся дуже довго і майже так само добре уживати як правдива церата? Заварити досить льняного олїю з т. зв. ґлейтою (котрої уживає ся до робленя поливи на горшках — оловяний блищ, Bleiglätte) і коли зробить ся досить густий, помастити ним біле полотно з обох боків за помочию пензля та лишити, щоби висхло на воздусї.

— Карбольований вуголь до гоєня ран у худоби робить ся в слїдуючий спосіб: Деревляний вуголь товче ся на мілкий порошок і доливає ся до него тілько карболевого квасу, щоби з него зробила ся густа маса, котру відтак сушить ся на сонци або в теплій хатї розложивши его на дошцї. Коли вуголь висхне і знов розсипле ся на порошок, пряче ся его до фляшки, котру добре закорковує ся. Порошку того можна уживати до всїляких ран у рогатої худоби і коний. Порошок той сушить рану, не допускає гнилї і она під ним борзо гоїть ся. Рану треба лиш добре промити і посипати тим порошком.

Вісти господарскі, промислові і торговельні.

— **Торги на ремонти** відбудуть ся: дня 4 марта в Сяноцї. дня 5 марта в Нижневі, дня 6 в Яслї, Ланцутї і Березові, дня 7 в Ряшеві і Павшівцї, дня 8 в Ярославі, дня 9 в Торскім, дня 11 в Самборі і Мицові, дня 12 в Гадинківцях, дня 13 в Раві рускій, дня 14 в Чорнокінцях великих; дня 15 в Рогатинї і Пасічний; дня 19 в Білий і Фирлеївцї: дня 21 в Буцневі, дня 23 марта в Тернополи.

Цїна збіжа у Львові 26 лютого: Пшениця 7·65 до 7·80; жито 6·50 до 6·75; овес 6·30 до 6·60; ячмінь пашний 5·60 до 5·80; ячмінь броварний 6·— до 6·80; ріпак 10·— до 10·50; льнянка 10·— до 10·50; горох до вареня 7·— до 12·—; вика 7·— до 7·50; бобик 5·75 до 6·—; гречка 7·— до 7·25; кукурудза нова 5·70 до 6·90; хміль за 56 кільо —·— до —·—; конюшина червона 47·— до 65·—; конюшина біла 30·— до 75·—; конюшина шведска 45·— до 85·—; тимотка 19·— до 26·—.

— **Цїна рогатої худоби** у Відни дня 25 лютого: На торг пригнано 4910 штук рогатої худоби, з того 923 галицких а — буковиньских. Торг був без великого оживленя. Плачено за галицкі тучені воли: пріма 68 до 72 К.: секунда 58 до 67 К.; терция 50 до 57 К. За плїхші і селяньскі воли плачено по 44 до 58 К.: бугаї і корови по 42 до 66 К. (виїмково 68 К.) за 100 кільо живої ваги без податку консумцийного.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Льондон 27 лютого. Standard доносить, що князї Туан, Чван і Лян як також ґеп. Тунфушіян утїкли.

Претория 27 лютого. Бота на чолї 2000 людий стоїть в околици Коматіпорт. Ґен Френч старає ся окружити его.

Льондон 27 лютого. З Деар доносять, що Девет був оногди коло Петрусвіль на полудне ріки Оранж. Войска анґлїйскі стоять дуже довгим ланцухом від Оранж-Рівер до Невальсонту.

Кронберґ 27 лютого. Король Едвард, що вчера їздив до Гамбурґа, аби відвідати цїсаря Вільгельма, вернув сюди вечером.

Петербург 27 лютого. Прибув сюди ґенерал Вердер, і замешкав як гість царя в зимовій палатї.

Гомбурґ 27 лютого. Цїсар Вільгельм виїхав вчера вечером до Берлина.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

слабий, підчас коли его уважали на університетї за найлїпшого борбника. Ми зійшли ся рано і заким я ще оглянув ся, він вже пробив мене в лївий бік легких. Я тобі показував близну. Я мусів відтак лежати два місяцї, та ще й тепер чую біль, коли на дворі вогко. І то називає ся сатисфакция — додав Бавмзер і задуманий гладив ся по своїй довгій рудій бородї. Менї то давало завсїгди найменшу сатисфакцию зі всего, що лиш можу собі подумати.

— Менї тепер не дивно, що ти по такій історії не можеш стерпіти жінок — сказав майор сьміючись. — А все-таки суть ще добрі женщини на сьвітї; треба лиш мати щастє, щоби їх знайти. Чи знаєш ти якого молодого мужчину, що називає ся Дінсдаль? Мабуть не знаєш; я недавно тому зійшов ся з ним в клюбі. Він має дївчину, вихованку того самого старого Джірдльстона, о котрім ми говорили; я видів їх одного разу обоє таких щасливих як пара синогарлиць. Треба лиш, щоби ти її подивив ся в очи, а видів би-сь, що они такі щирі як золото. А я би заложив ся, що тота дама по тамтім боцї така сама.

— Тота жінка влїзла тобі страшенно в голову — сказав Німець усьміхаючись. — Певно приснить ся тобі сеї ночи. А я ось думаю о одній дамі в Німеччинї. — Оттак балакали оба очайдухи цїлими годинами пригадуючи собі давну бувальщину і забавляючи один другого своїми згадками, з котрих деякі хиба лїпше поминемо та пустимо в непамять. Коли майор наконець ляг спати, послїдна его гадка була о тій дамі при вікнї і питанє, як би то можна щось о нїй довідати ся.

Се послїдне показало ся лекшим, як єму то здавало ся, бо коли він на другий день рано став розпитувати ту малу служницю, від котрої Бавмзер дістав був свої інформациї, довідав ся всего, що хотів знати. Після сеї поваги називала ся тота дама Скуллї і була вдовицею по інжинєрі та мешкала від якогось часу у Моррізонів, що мали заведенє, котре робило конкуренцию тому, в котрім мешкали майор і Бавмзер.

Маючи таку відомість розважав майор якийсь час, заким рішив ся, що єму дальше робити. Не видівніякого иншого способу, як би міг познакомити ся з своєю хорошою сусїдкою, хиба лиш такий, щоби взяти ся на хитроцї. „Сьміло і завсїгди сьміло“ — то була провідна гадка старого вояка. Він встав з крісла, здоймив з себе червоний шляфрок і убрав ся як найелеґантнїйше. Нїколи ще не убирав ся з такою старанностию. Лице его було гладко виголене і аж сьвітило ся, его рідке волосє було о скілько можна так причесане, щоби закривало всї браки, его ковнїр був білий як снїг, его довгий сурдут до виходу робив на нім страшенно поважне вражінє і все на нім було без догани. — На сьвятого Юрія! — сказав він сам до себе приглядаючись в малім готелевім зеркальци — я виглядав би ше так само молодим як Бавмзер, коби лиш на голові було трошки більше волося.

Коли ветеран скінчив свою тоалєту і убрав ще пару ясних рукавичок та взяв гебанову паличку зі срібною головкою і так вповні пристроїв ся, вибрав ся сьміло в гостину, хоч серце в нім чогось дуже било ся; бо й котрий мужчина мав би на стілько відваги, що міг би без всякої обави зблизити ся перший до тої дами, до котрої его дїйстно потягає?

(Дальше буде.)

З друкарні В. Ловиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).